

MIZOGINIJA

za Ejmi Hangerford

Posmatram vas, istaknuti književnici, kako se zabavljate
tik iza mene. Grlite se i pozdravljate
dok sam zatočena u ostavi
vaših mizoginija: nameštaj od mahagonija
dopremljen iz kriza na starim kontinentima

preprečuje mi put. Masivan i uglačan,
svetluca u tami, prkosan. Veliki
pesnici koji su pokušali da me kresnu
(prepoznaćete se) posmatram vas kako mašete
onima koji su vam dragi, dok me ostavljate prikleštenu

kredencem uz zid. Mesingani šiljci,
nemilosrdni, probadaju mi bradavice. Neumoljivi točkić
razvlači mi usta, dok mi uvijena nogara
otkriva dupe. Mahnito prisvajanje
tuđih neizgovorenih strahova. Šta vas to

u meni tako zgražava? Šta je to što morate
da kresnete, a zatim prepustite zaboravu
kako biste preživeli? To što ste nekada bili bebe,
bespomoćni? To što je svet loša dojka, nije
poslušan? Ili užas svih užasa, volja

ne postoji, a moć je ništavna.
Uozbiljite se. To su gluposti i ne podnosim ih. Iz
svoje slepe ulice, posmatram druge ljude u zamkama od leda
i gvožđa, mašemo jedni drugima, dolazimo,
dani su vam odbrojani. Da li ćemo se ugledati

na vas, napraviti vam ježa, probodenog
parčićima vašeg nameštaja? Ne.
Pogledajte, ovo je majčin stalak za sušenje veša.
Šta ako ga prekrijemo čebetom
i napravimo mesta da svako može da se igra,
a zatim naučimo da se ne plašimo kada smo zajedno?

MEMORIJALNI DŽEMPER

Započinjem svoj *magnum opus*: biće to
moj memorijalni džemper.

Još ne mogu da predvidim kako ću ga završiti,
ali započeću ga rebrastim bodom ispletenim od kiše
na okruglim iglama, tako da se rukavi,
kada se iskrzaju, zamene
poput refrena: veseli povici raglana ili uzdasi dolmana,
zavisno od prilike. Znam samo
da ću imati baletanke, đonove istanjene
od pocupkivanja, nadam se, uz tradicionalne
i neke savremene melodije. Imaću dvoranu velikana:
diskusiju o aran džemperima s cameo nastupima
Miltona, Herberta. Želela bih i jedan čamac
u toj priči – ako umeš da pleteš
spajanje pletiva je lako – i more
trostrukih talasastih petlji za plovidbu.
Imaću računar povezan sa sočivima
havajskih teleskopa i posmatraču
pegastu šaru praiskonske magline
koja će biti važna karakteristika mog rada.
Želela bih da bude prijatan za nošenje,
ne uzak oko vrata ili ispod pazuha.
Želim mavarske kupole
i narandžasto šipražje, miris mahovine,
poneku pustinju... moraću uskoro da počnem.
Postaje hladno i dok se noć bojažljivo
spušta, čujem tiho zujanje:
moljce vremena otežale od polena.

AFAZIJA¹

Tražim „čekić“, ali mi daju „lopatu“,
želim „čaj“, ali greškom naručujem

„oranžadu“. Zahtevam „somot“, ali mi daju „svilu“
u boji koja mi se čak i ne dopada,

ali je prihvatam, pretvaram se. Neko je presekao nit
između svake reči i njenog odgovarajućeg značenja,

pa mi je um prodavnica starudija u kojoj obitavam.
Sad nikad neću saznati šta zaista hoću da kažem.

*(S engleskog prevela **Jelena Mandić**)*

¹ Afazija je gubitak ili poremećaj već stečenih jezičkih sposobnosti prouzrokovan povredom na mozgu.
(Prim. prev.)